בסיעתא דשמיא

ו' חשון תשפ"ז

161

דְּרַשְׁתִּי קְרָבָתְךָ

על פי שיעורו של הרב **איתן כהן** שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת **פרי מגדים**, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת **בראשית**, תשפ"ז

תורה חדשה – ושני יסודות

ברוך השם, זוכים להתחיל את התורה עוד פעם. תודה להשם. התורה של שנה שעברה זה לא התורה של השנה הזאת, זה תורה חדשה. כל אחד עם הגיל שלו, עם החשבונות שלו, עם החידושים שלו – משהו חדש.

התורה פתחה לנו בפרשת בראשית ללמד אותנו שתי יסודות גדולים מאוד מאוד. דבר ראשון, לדעת עד כמה כוחה של כל פעולה בעבודת השם. מצד שני, איזה אסון יש בכל חטא בעבודת השם.

גדלותו של אדם הראשון – ומצוותו

כותב בספר "מדרגת האדם" של הסבא מנובהרדוק, רבי יוזל: בורא עולם ברא את אדם הראשון. כל הנשמות שבעולם שעתידים להיבראות, כולם היו בתוך אדם הראשון.

נתאר לעצמנו, רק את הדור האחרון. תאר לך בן אדם אחד, שיש לו את הנשמה של הרב עובדיה, הבן איש חי, החפץ חיים. אחד כזה – לא נאריך יותר מזה. מה היית אומר? וואו, לא נתפס!

עכשיו תוסיף את כל גדולי ישראל שיש בדור שלנו. החפץ חיים היה לו שאיפה להיות רבי עקיבא איגר, שים גם את רבי עקיבא איגר. רבי עקיבא איגר הייתה לו שאיפה להיות הגאון – שים את הגאון מווילנה, מרן הבית יוסף, האר"י ז"ל, הרשב"א אור העולם – שים את הרשב"א, שים את הרמב"ם. כל זה בבן אדם אחד.

עכשיו, זה לא רק מה שאנחנו מכירים. תחזור אחורה עוד ועוד, שים את כל האמוראים, כל התנאים. מה זה? זה לא בן אדם! באמת זה לא בן אדם. כתוב שהמלאכים התבלבלו ולא ידעו למי להגיד "קדוש קדוש קדוש". לאלוקים או לבן אדם הזה? אתה לא רואה הבדלים. מלאך מתבלבל – סימן שכל כך זה היה ענק. אי אפשר לתאר את הגודל של אדם הראשון.

תגיד: ואיזו מצווה מתוך תרי"ג מצוות הוא קיבל? למה השם ברא אותו? תעשה טובה, רק אל תאכל תאנים. זהו. זה כל הסיפור.

מישהו פעם בשנה האחרונה אכל פעם תאנים פה? זה אפילו לא מעניין. לא מבין. בשביל יצור כזה גדול, יצור כזה ענק, ענק – מה המצווה שנתת לו? רק שלא יאכל תאנים. זהו.

במילים של הסבא מנובהרדוק: היה שווה לברוא עולם לברוא כזאת בריאה ענקית בשביל שבן אדם יקיים מצווה בשב ואל תעשה. לא בקום ועשה – בשב ואל תעשה. אז אם בן אדם זוכה לקיים מצווה בקום ועשה, מישהו יכול לתאר את השכר למעלה בשמים? אין תיאור. כמה שאני אתאר לך – אין תיאור בכלל.

חטא אחד – עד סוף כל הדורות

אבל מצד שני יש גם את העונש. אדם הראשון אכל מעץ הדעת. בסדר, אסור לאכול – תאנים, ענבים, חיטה, אתרוג, בראשונים. בסדר, אז הוא אכל. לא נעים, אמרו לו לא לאכול והוא אכל. בסדר, קורה, יכול לקרות. אצלו לא יכול לקרות – מבין.

אבל זה צריך להיגמר אחרי נגיד מאתיים שנה. מספיק, לא? זהו. אלף שנים, אלפיים שנה... לא נגמר עד היום! עד היום אנשים מתים על החטא של אדם הראשון. תראה איזה השלכות יש לחטא אחד שבן אדם עושה.

תניא, אמר רבי יוסי: אם רצונך לידע מתן שכרן של מצוות, צא ולמד מאדם הקדמוני, שלא ניתנה לו אלא מצווה אחת ועבר עליה. תראה כמה מיתות נקנסו לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות. היושב מן הפיגול ומן הנותר והצם ביום הכיפורים – על אחת כמה וכמה שיקבל שכרו, לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות.

על מה? על בן אדם שעשה איזו פעולה הכי פשוטה שבעולם. אז כשבן אדם זוכה שבורא עולם ריחם עליו ומנע ממנו חטא אחד – אפשר לתאר איזו סייעתא נשפכת על הבן אדם בחטא אחד שהוא נמנע ממנו?

"אין כל מלאך ובריה יכולים לשער"

ולכן יש לנו עכשיו קצת הבנה במה שכתב באיגרת הגר"א, שעל כל רגע ורגע שאדם חוסם פיו, אין כל מלאך ובריה יכולים לשער. למה לא יכולים לשער? זה סתם, זה רגע אחד, לא רציני, זה רגע – למה מלאך לא יכול לשער?

עכשיו אתה רואה מה זה. תראה איזה אסון בן אדם מביא על עצמו בזה שהוא חטא בחטא אחד. עד היום אנשים בוכים, ואבלים, וצרות – על החטא.

לכן אם בן אדם זכה וברוא עולם ריחם עליו והוא נמנע מחטא אחד – מישהו יכול לתאר את השכר למעלה בשמיים? אין תיאור. כמה שאני אתאר, כמה שאני אגיד – לא, זה לא נגמר. כמו שאין לנו הבנה מה זה שאדם הראשון אכל מעץ הדעת, ואין לנו הבנה בהשלכות של זה, גם אין לנו הבנה כשבן אדם נמנע מחטא אחד. אין הבנה.

אבל בשבילנו, שנדע להעריך כל פעולה שאנחנו עושים, כל הימנעות מעבירה, כל הורדת העיניים למטה. כמה שאני אתאר לך מה הרווחת מפעם אחת – מפעם אחת! – אין תיאור. ולכן עומק הדין נעלם מבני אדם. למה זה נעלם? כי אין לנו הבנה בזה.

ש"י עולמות – המטבע של מעלה

המשנה אומרת בסוף הש"ס: "עתיד הקדוש ברוך הוא לתת לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות, שנאמר: להנחיל אוהבי יש, ואוצרותיהם אמלא".

אז "להנחיל אוהבי יש" – "יש" אותיות ש"י. בסדר. אבל מי אמר לך עולמות? איפה כתוב פה עולמות? אולי מגיע לך ש"י שקלים, ש"י בתים, ש"י חצרות.

אומר הרב פינקוס: אדם נוסע לארצות הברית, נכנס לחנות ספרים, הוא שואל את המוכר: תגיד לי, כמה עולה הספר הזה? אומר לו: זה עולה עשרים. עשרים מה? מה זה "מה"? עשרים – פה זה ארצות הברית, עשרים דולר. הוא מגיע לצרפת, הוא שואל: כמה עולה הספר הזה? אמרו לו: עשרים. עשרים מה? עשרים אירו, כי פה זה אירו. מגיע פה בישראל, שואל: כמה עולה הספר הזה? אומר לו: עשרים. מה עשרים? עשרים שקל – פה זה בשקלים.

למעלה, חז"ל הבינו – אתה יודע מה שם הדיבורים למעלה? הדיבורים למעלה זה עולמות. אין פחות מזה. זה לא שיש בתים, יש שדות, יש וילות, יש בניינים... לא, לא. שם מתחילים עולמות. מתחילים!

אתה רואה מה זה פעולה אחת? כל אדם הראשון רק נברא רק שלא יאכל תאנים. היה שווה לברוא עולם לברוא אותו שלא יאכל תאנים. זה עולמות. באמת עולמות.

שניים מקרא ואחד תרגום – אריכות ימים ושנים

טוב, אני חוזר למה שדיברנו לפני כמה שנים, גם שנה שעברה, וגם שנה הבאה בלי נדר. מתחילים את החומש פעם שנייה, נתחזק עוד פעם: שניים מקרא ואחד תרגום. הרכבת עכשיו התחילה לנסוע עוד פעם, וכל אחד יתחזק בזה.

חוץ ממה שחייב לקרוא שניים מקרא ואחד תרגום, גם חז"ל ברוח קודשם מבטיחים לך, שאם אתה תקרא שניים מקרא ואחד תרגום – מאריכים לו ימיו ושנותיו.

יש פה שתי ברכות נפרדות. יש אחד שמאריכים לו שנותיו. הוא זכה – הוא נפטר בגיל מאה ושבע עשרה. אבל אם תיקח את כל החיים שלו, תוכל לקפל אותם, בכמה שנים, וזה נגמר. אז הוא זכה לאריכות שנים, אבל הימים שלו היו קטנים. ביום הוא לא עשה כלום.

יש אחד הפוך – זכה לאריכות ימים. היום שלו היה יום ארוך. נכון, יכול להיות שהוא נפטר בגיל צעיר, אבל מה שהוא הספיק לעשות פה, מאה אנשים לא יעשו.

השפת אמת, נפטר בגיל חמישים ושמונה, והבן שלו, בעל האמרי אמת אמר לאחיו ר' משה בצלאל כשחזרו מהלוויית אביהם, שאבא זכה לאריכות ימים. אחיו שאל: חמישים ושמנה – אריכות ימים? הוא אמר: לא אמרתי אריכות שנים – אריכות ימים! תראה: אבא חזר על כל הש"ס עשרים פעמים, חיבר עשרות ספרים, מסר כל יום שמונה שיעורים. תגיד, איפה זה נכנס ביום אחד? הוא זכה לאריכות ימים. היה לו יום ארוך.

חז"ל מלמדים אותך, שאם אתה תתחזק ותקרא שניים מקרא ואחד תרגום, אתה תזכה לשתי ברכות: גם אריכות ימים וגם אריכות שנים.

וכל מקום שחז"ל מבטיחים אריכות ימים ושנים – למה? כי בן אדם מרגיש שהוא מבזבז את הזמן. אתה מרגיש בזבוז זמן? אל תדאג. מה שהפסדת פה – אנחנו נחזיר לך פי עשרה. לכן בן אדם ייקח את עצמו בידיים פעם שנייה לקרוא שניים מקרא ואחד תרגום.

"מאריכים" – מלשון ארוכה

בעל הטורים מסביר את זה בצורה אחרת. "מאריכים לו ימיו ושנותיו" – "מאריכים" מלשון ארוכה, מלשון בריאות. הוא יזכה לחיים בריאים. שניים מקרא ואחד תרגום – תזכה לחיים בריאים.

יש אחד, ברוך השם, מאריך ימים, אבל אל תשאל: כל שבוע בית חולים, חוזר, ועוד פעם בעיות, ועוד סיבוכים, ועוד זה. ברוך השם, בסוף הוא נפטר בשיבה טובה, אבל אתה יודע כמה הוא סבל בחיים שלו? אבל יש אחד שחי חיים בריאים, בריאים. זו ההבטחה שמבטיחים לבן אדם, שיזכה לאריכות ימים – ימים שהם בריאים.

לקרוא כדי לקרוא – לא כדי לגמור

והזכרנו גם כן בשם רבנו לופיאן, שנפטר בגיל תשעים וארבע – בריא, צלול, מסר שיעורים עד היום האחרון. כששאלו אותו: במה זכית לאריכות ימים? אז הוא אמר: בגלל שהייתי קורא שניים מקרא ואחד תרגום. אז אמרו לו: כולם קוראים! אמר: נכון, כולם קוראים – כדי לגמור. אני קראתי בנעימות – כדי לקרוא. לא כדי לגמור.

ולכן כדי שבן אדם יוכל לקרוא את זה בנעימות, עדיף שכל יום יקרא את היום שלו. איך שמסתדר, כל אחד לפי העניינים שלו. יסתכל בהלכה, האם מותר לקרוא ראשון, שני, שלישי, רביעי, או צריך לחכות לפרשה פתוחה, סתומה – לא משנה, תסתכלו בהלכה. אבל תקרא כל פעם מעט. ככה תוכל לקרוא את זה בנעימה, אף אחד לא רודף אחריך, וככה בן אדם זוכה לאריכות ימים ושנים.

בנוסף, מביאים בשם האדמו"ר מבעלזא, שהוא אמר שהוא ראה בחוש, בעיניו, שכל מי שהקפיד בשניים מקרא ואחד תרגום, גם כשהוא חלה במחלה – הוא התרפא מהמחלה. אז אם בן אדם כבר חלה וכבר נגזר הדין, אם אתה מתחזק – כל שכן אם בן אדם לא חלה והוא בריא, ברור שיזכה לאריכות ימים ושנים, לפי שתי הפירושים. וגם בבריאות.

ואין מזרזים אלא למזורזים – לא לעצלנים. אין מזרזים את העצלנים. מי שעצלן, שיישאר עצלן. חז"ל ברוח קודשם אמרו לך איך צריך להתנהג: תזרז את מי שכבר מתחזק, תחזק אותו.

כל אחד יתחזק עוד פעם, שבעזרת השם השנה הזאת, גם כן, שנת תשפ"ז, יזכה לקרוא שניים מקרא ואחד תרגום בנעימה, בטעמי המקרא, בנחת, שבעזרת השם יזכה לישועות גדולות.

רש"י הראשון: למה פתח בבראשית?

רש"י הראשון. כותב רש"י: אמר רבי יצחק, לא הייתה צריכה התורה להיפתח אלא מ"החודש הזה לכם ראש חודשים", שזו המצווה הראשונה שניתנה לעם ישראל. נו, אז למה פתח בבראשית? אתה יודע, מי יודע, כמו שקורה היום – יבואו הגויים ויגידו: לסטים אתם! כבשתם את ארץ ישראל, שהיא קשורה לשבעה עממים.

נו, מה נגיד להם? זה הכל של הקדוש ברוך הוא. "בראשית ברא אלוקים" – זה הכל של אלוקים. ברצונו לקח לנו את הארץ שלנו, ברצונו החזיר לנו את הארץ שלנו.

יפה. מה, בשביל זה באמת? זו כל המטרה של "בראשית ברא אלוקים"? מה, זהו? איפה האמונה שיש לנו פה? איפה בריאת העולם?

תראו את הרמב"ן במקום. הרמב"ן מעיר על רש"י. הרמב"ן כותב על רש"י דברים קשים מאוד. מה, כל זה בשביל שאותו ערבי לא יגיד עלינו שאנחנו גנבים? בשבילו כל "בראשית ברא אלוקים"? לא יכול להיות דבר כזה! ככה שואל הרמב"ן. עוד ראשונים מקשים על רש"י.

אבל בכל אופן, רש"י כותב שכל המטרה של בריאת העולם, כל מה שהתורה פתחה ב"בראשית ברא אלוקים" – כדי שלא יגידו על הילדים של אלוקים שהם גנבים ולסטים.

ההקדמה לתרי"ג מצוות – זה אתה

יוצא לנו עכשיו מפה, שהכניסה לעולם התורה – אתה יודע מה הכניסה לעולם התורה שאתה נכנס? אתה יודע מה הכניסה? רציתי להגיד לך שאתה בן אדם טוב. אתה לא גנב, אתה לא לסטים, אתה בן אדם מוצלח. זו כל המטרה.

בתורה תרי"ג מצוות. אבל יש הקדמה לתרי"ג מצוות. אתה יודע מה ההקדמה? זה 'אתה'. אתה, שמקיים את המצוות – אני חייב להגיד לך שאתה בן אדם טוב. אם אתה לא מרגיש שאתה בן אדם טוב, עוד לא נכנסת לעולם התורה.

עולם התורה מחייב אותנו שתדע שאתה בן אדם מוצלח. אתה לא גנב, אתה בן אדם ישר, אתה בן אדם טוב. זו ההצלחה שלנו. ועם זה מתחילים את התורה שלנו.

"מי אמר לך שאתה חביב יותר?"

סיפר לי אחי, זכרונו לברכה, הרב מרדכי, שביום כיפורים אחד, לפני כמה שנים – באו אצלו לבית הכנסת מאות אנשים. אז הוא, לפני כל נדרי, דפק על הבימה, אמר: אני רוצה להגיד לכם משהו.

הוא אמר: תשמעו. יש לנו שלוש מצוות שייהרג ואל יעבור: עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים. על עבודה זרה יש פסוק למה צריך למות. בגילוי עריות יש פסוק. שפיכות דמים – אין פסוק. מה יש? סברא. הגמרא אומרת סברא: "מאי חזית דדמא דידך סומק טפי" מחברך? מי אמר לך שהדם שלך אדום יותר מהדם של השני? איך רש"י כותב בלשון של רש"י: מי אמר לך שאתה חביב בעיני השם יותר מהחבר שלך?

ואז אחי אמר, שאמרו לרב מבריסק: מה יהיה הדין אם יגידו לגאון מווילנה – יש פה איזה עגלון אחד, עגלון חילוני – או תהרוג אותו, ואם לא תהרוג אותו, אנחנו נהרוג אותך. מה הגר"א צריך לעשות עכשיו לפי התורה?

ברור שצריך למות. התורה לא חילקה. התורה אומרת שעל שפיכות דמים ייהרג ואל יעבור – התורה לא חילקה מי זה. הגר"א? איך אתה יכול להגיד שהעגלון יותר חביב בעיני השם? איך אפשר להגיד?

כשאמרו את שתי הקצוות לרב מבריסק, הוא פרץ בבכי. הוא ידע מי זה הגר"א, והוא ידע מה זו השפלות של עגלון. ואף על פי כן, חז"ל אומרים לך: מי אמר לך שאתה חביב? מי אמר לך שהגר"א יותר חביב בעיני השם ממנו? נורא, נורא. אם אתה מתבונן בזה – זה נורא עד מאוד.

אז אחי אמר לכל המתפללים: אם מישהו פה מרגיש שהוא לא חביב בעיני השם – שיצא החוצה. כל אחד שהגיע לבית הכנסת פה חייב לדעת שהוא חביב מאוד מאוד בעיני השם.

אומר: בסוף יום כיפורים בא אליו איזה יהודי אחד, רחוק מאוד, והוא אמר לו: תדע לך שאני בכלל לא... אני מגיע, אתה יודע, לכל נדרי, אחרי כל נדרי, "ברכו את השם המבורך" של ערבית – ואני הולך לישון, מתעורר במוצאי כיפורים. זה הכיפורים שלי, אין לי משהו אחר. כשפעם ראשונה אמרו לי שגם אני חביב בעיני השם – נשארתי כל התפילות ביום כיפורים.

וזו הכניסה לעולם התורה. נכון, יש מלא מצוות, יש מלא תורה, יש מלא דברים. לפני הכל – יש את מקיים המצוות, שהוא חביב מאוד בעיני השם. ובזה בורא עולם פתח את התורה, כדי להגיד לך עד כמה אתה חביב בעיני השם.

"אם אני חביבה בעיניך – שלח לי סימן"

סיפר הרב גרוסמן: אני מדי פעם מגיע למשרד בערב, לוקח את הקלסר של הבנות שלמדו אצלי פעם בעבר, ואני מתקשר לשאול בשלומן.

באחד הערבים, התקשרתי לאיזו בת אחת. אני מתקשר, איך שהיא עונה לי, היא פורצת בבכי. מה היא רוצה ממני? למה היא בוכה?

ואז היא אומרת לי: כבוד הרב, תשמע. אני, מאז שעזבתי את בית הספר פה במגדל אור, הידרדרתי למטה, עד מקום שכבר אי אפשר להידרדר יותר. הגעתי עד שאול תחתית, למקום – זהו. ונמאס לי מהחיים, והחלטתי שאני רוצה ללכת לעולם שכולו טוב. ואני כותבת עכשיו מכתב פרידה להורים שלי. תוך כדי שאני כותבת, אני אומרת לריבונו של עולם: אם אני חביבה בעיניך – שלח לי סימן. לא עברו כמה שניות – אתה מתקשר. התחלתי לבכות: אני חביבה בעיניו, אני חביבה בעיני השם, אני? אלוקים – הוא לא יודע לאיפה אני ירדתי? ואני עוד חביבה בעיניו?

כששמע את זה הרב גרוסמן, נסע אליה ודיבר איתה. סוף הסיפור: הוא הכניס אותה ל"ערכים". אומר: הייתי בחתונה שלה, והיא התחתנה עם אברך בעל תשובה.

מה זו החביבות שיש לבן אדם – עד כמה הוא חביב בעיני השם.

מלחמה בשביל בחור אחד

סיפר איזה אברך אחד: למדתי בישיבת "קול תורה" לפני הרבה שנים, הראש ישיבה היה הרב אויערבאך זצ"ל. ומדי פעם, פעם בכמה חודשים, הרב אויערבאך היה בוחן את השיעורים – שיעור א', שיעור ב'. אני הייתי בשיעור ב'.

יום אחד הוא בחן אותנו. אני הכנתי את החומר, כי היינו מאוד מאוד מפחדים ממנו. פחד של יראת כבוד. אני הכנתי את החומר טוב, אבל היו לי כמה נקודות שלא ידעתי.

הרב אויערבאך, לפני כולם, עבר אחד אחד. שאל אחד, שאל עוד אחד – הגיע אליי. שאל אותי דווקא מה שאני לא יודע! מה אני אעשה עכשיו? לפני כל השיעור, לפני הרב – אני לא יודע כלום! ופתאום נהייתה אזעקה, ופרצה מלחמת ששת הימים. והתבטל השיעור, ונגמר הסיפור, וזהו.

עברו שנים, התחתנתי. אחרי כמה שנים, היה עלייה לרגל, להקביל פני רבו. עליתי באחד החגים, לרב אויערבאך. ישבתי איתו – חיפשתי מקום ביחידות – וסיפרתי לו כל מה שהיה. הרב אויערבאך התרגש, מאוד התרגש. אומר: אתה לא יודע, אני כל הזמן שאלתי את עצמי, איך ייתכן שמלחמה פורצת באמצע היום? זה או בלילה, או בבוקר מוקדם – באמצע השיעור מלחמה? לא יכול להיות! לא הבנתי למה. כל זה – כדי שיהיה בחור אחד שלא יתבייש! עכשיו אני גם מבין למה גם עם ישראל ניצלו, הצליחו. זו המלחמה שכל העולם רעד ממנה. אתה יודע למה? כי זו מלחמה שנבראה רק לתת לבחור את ההרגשה הטובה. היה שווה הכל.

וזו הכניסה לעולם התורה. וזה מה שרש"י אומר: נכנסים לעולם התורה – מה אני רוצה? רק שאתם לא לסטים. זהו. אתם לא לסטים, אתם אנשים טובים, אנשים מיוחדים. מזה נכנסים לעולם התורה.

זמן חורף – מאה ושמונים ימים

דבר אחרון, ובזה אני מסיים. נכנסים היום לזמן חורף. יש לנו מהיום מאה ושמונים ימים של לימוד תורה. תראו, זה עובר מהר. כמו ש... אתה יודע, כשהגיע חודש תמוז, אמרו: תמוז, זמני תשובה ממשמשים ובאים... אה, זה יגיע עוד מאתיים שנה. וזה נגמר. עבר אלול, עבר ראש השנה, וכיפורים, וסוכות, ושמחת תורה – הכל נגמר מהר, במהירות, בלי לשים לב.

גם זמן חורף עובר מהר. אבל אנחנו עכשיו נמצאים בהתחלה. יש לנו מאה ושמונים ימים – מה אתה עושה איתם?

להיכנס תחת מחייבים

בהקדמה של ספר "דעת חכמה ומוסר" של רבי ירוחם ממיר, כתוב שם שהתאספו כל התלמידים בשנה הראשונה של הרב, וכולם אמרו: דבר אחד למדנו מהרב, שהרב חזר על זה כל הזמן – לעולם לא יסמוך אדם על רצונו הטוב, תמיד ייכנס תחת מחייבים.

אין אחד פה שלא רוצה ללמוד ולא רוצה להצליח. כולם רוצים ללמוד ולהצליח. תכל'ס, יש הרבה ניסיונות והרבה בלבולים. אז אם אתה יודע שאצלך המחייב שלך זה הבית מדרש – אז תבוא לבית המדרש ללמוד. כי אם תבוא ללמוד, אתה תלמד. אצל אחד, המחייב שלו זה שיש לו הספקים.

כותב הרב ליפקוביץ': כשהתחתנתי, קיבלתי על עצמי בשעות הערב ללמוד כל יום שני דפים. וסיימתי מסכתות הרבה, והיה לי תענוג גדול מאוד.

הרב בן ציון כותב על עצמו: קיבלתי על עצמי ביום שישי ללמוד מסכת שלמה. הייתי מתפלל בנץ, ומהנץ עד כניסת שבת הייתי לומד מסכת שלמה. וכשהייתי מסיים – היה לי תענוג גדול.

כל זה הגיע מחמת איזה אתגר מסוים, שאני לוקח זמן, ואני חייב ללמוד וחייב להצליח. ככה בן אדם גדל ומצליח. אם לא – היום אני עייף, מחר יש חתונה, מחר יש בר מצווה, מחר יש צ'ולנט, מחר יש קדם של הצ'ולנט, לא חסרים דמיונות. ואחר כך בן אדם אומר: אתה יודע, אם הייתי לומד אז... אז מה? היית לומד? עכשיו הגיע הזמן!

לכן כל אחד מאיתנו באמת ינצל את הזמן, שהזמן הזה לא יעבור עלינו ככה סתם. שבאמת הזמן הזה יהיה זמן מוצלח, זמן עם מלא תורה.

כל אחד יעשה לעצמו: אחד שאוהב ללמוד הלכה – אז תלמד הלכה, תהיה שקוע. אחד שאוהב הספקים – אז תעשה הספקים. תעשה לעצמך דף שיחייב אותך מה ללמוד. אחד – ללמוד משניות.

אצל מרן הרב עובדיה: "מי שגדול רואה דברים גדולים"

היה השבוע יום הפטירה של מרן הרב עובדיה, הפגישה הראשונה, פעם ראשונה, שהייתי אצל הרב עובדיה.

אומר לי הרב עובדיה: תגיד לי, אתה סיימת את כל התנ"ך? אמרתי לו: לא. אומר לי: סיימת את כל ששת סדרי משנה? אמרתי לו: לא. אתה סיימת את כל השולחן ערוך? כל השולחן ערוך – כל, לא רק... חושן משפט, אורח חיים, הכל הכל הכל – רק מרן ורמ"א.

כשאמרתי לו: מה זה מרן ורמ"א? מה, זה כלום! אז הוא אמר: תגיד לי, לפני מאתיים שנה מה כולם למדו? מרן ורמ"א – זה מה שלמדו כולם. אתה יותר טוב מכל הצדיקים של לפני מאתיים שנה? תלמד מרן ורמ"א! אתה סיימת את כל השולחן ערוך? אמרתי לו: לא. אמר לי: השנה אתה אמור לסיים את הכל. ואז אמר: תעשה סדר, תעשה מחברת, תסיים את הכל.

ואז אני אמרתי לו: מה יֵצא לי מזה? איך הוא כעס עליי שאמרתי לו את זה! הוא כעס. הוא אמר לי: מי ששואל שאלות כאלו – זה שוטה, רשע וגס רוח. אבל אני אגיד לך משהו אחר: מי שקטן – רואה רק דברים קטנים. שתדע כלל: מי שגדול רואה דברים גדולים. ככל שתלמד ותשקיע בלימוד ותצליח, אתה תהיה אדם גדול. אדם גדול רואה דברים גדולים. מי שלא לומד – הוא אדם קטן. מה הוא רואה כל היום? רק את הצ'ולנט ואת הפיצות, ועוד פיצה, ועוד... ויש לו כבר, איך אומרים, יש לו הבנה בפיצות.

פתיחת היכל התורה

לכן כל אחד מאיתנו באמת יתחזק בזה מאוד. מחר יום שני – זה פתיחת ההיכל של עולם התורה. כל האברכים, כל בחורי הישיבות חוזרים לישיבות. זו כזו עת רצון גדולה לבורא עולם – אחרי שכולם נקיים, חדשים, בורא עולם מחל לכולם מחילה גמורה – כולם חוזרים עכשיו ללימוד תורה. איזה נחת זה לבורא עולם!

יזכה אותנו השם, שנזכה בעזרת השם לשפע של הצלחה וסייעתא דשמיא גדולה. שנזכה שיהיה לנו חשק ושמחה בלימוד תורה, וזיכרון טוב. שנזכה לחברים טובים ולחברותות טובות. שנזכה שהשם יציל אותנו מכל המכשירים הרעים. שנזכה בעזרת השם לראות את כל בנינו ובנותינו כולם עובדי השם אמיתיים. שנזכה בעזרת השם למשיח ברחמים, מתוך תשובה אמיתית. אמן ואמן.